Kate Bateman

Odvážná volba

KLOKAN

edice

Copyright © 2021 by Kate Bateman
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group. All rights reserved.
Translation © Blažena Kukulišová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu A RECKLESS MATCH vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Paperbacks,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-841-8

Mámě a tátovi, Ronovi a Jan Batemanovým;
říkala jsem, že napíšu knihu,
která se odehrává ve Walesu.
Cymru am byth!

A Milovaným M, Monstrům #1, #2 a #3
a Montymu – pohromě pro veverky
a ničiteli ponožek. Všechny vás miluju.

Říkáme, že je vyčerpávající soutěžit,
jeden pro druhého ale zářime.
Je to pořád naše oblíbená hra.

– ART GARFUNKEL (o PAULU SIMONOVI)

Legenda

Začalo to prasetem.

Montgomeryové tvrdili, že bylo prase ukradeno. Podle klanu Daviesů se ztratilo.

Zda došlo ke krádeži, nebo prase někdy ve středověku jednoduše prošlo přes velice spornou hranici mezi územím Daviesů a Montgmoreyů, to do značné míry záleželo na tom, na které straně sporu jste se nacházeli.

Montgomeryové chtěli prase vrátit. Klan Daviesů ho už snědl. Montgomeryové na oplátku ukradli jiné prase. A pak se to pořád jen zhoršovalo.

Někteří lidé říkali, že vlastně nešlo o prase, ale o ženu – a ta prý docela ochotně utekla se zakázaným milencem. Ať už se ve skutečnosti stalo cokoli, následovala celá staletí zlé krve.

Obrovský velšský hrad Daviesů dělilo od právě tak velkého anglického sídla Montgomeryů pouhých patnáct kilometrů, ale úrodná pole a zelená údolí mezi těmi dvěma sídly se stala nejspornější hranicí v Británii a nejspíš i v celé Evropě.

Přirozenou mez skýtala obstojně široká řeka, a jelikož se přes ni klenul tak úzký most, že po něm mohl najednou přejet jenom jeden kůň s vozem, rozsáhlé útoky z obou stran nebyly možné. K jednotlivým vraždám a případům ničení však docházelo běžně.

Tu a tam někdo navrhl, že by obě rodiny měly postavit zeď podobnou Hadriánovu valu, jímž Římané oddělili Anglii od Skotska, ale obě strany to vehementně odmítaly. Zeď by zkazila všechnu legraci.

Král Jindřich Sedmý, unavený proléváním krve mezi dvěma významnými rody a inspirovaný historkami o podobném válčení – italských Medicejů a Borgiů –, nakonec vymyslel skutečně machiavelistické řešení: královský výnos závazný pro obě rodiny pod hrozbou smrti.

Mezi oběma sídly byl vymezen pruh neutrálního území, které stejným dílem patřilo oběma klanům. Každý rok v den jarní rovnodennosti se na most museli dostavit zástupci obou rodů a potřást si vzájemně rukou v gestu dobré vůle. Pokud by některá strana zástupce nevyslala, onen pruh půdy by připadl soupeři.

Představa prohry poskytovala silnou motivaci. Co je smrt ve srovnání s hanebnou porážkou? Nikdy se tudíž nestalo, aby se některá strana setkání nezúčastnila – ačkoli potřesení rukou obvykle provázely šeptané výhrůžky hrubým násilím.

Když se tímto způsobem zamezilo otevřeným konfliktům, obě rodiny si vymýšlely nové tvůrčí způsoby posilování morálky, protože vzájemné škádlení bylo jejich oblíbenou činností. Pokud Montgomeryové podporovali nějakou konkrétní frakci, Daviesové samozřejmě podporovali protivníka, a vzájemné nepřátelství přežilo mnoho let nepokojů a potyček. Katolíci a protestanti. Tudorovci a Stuartovci. Kulatohlavci a kavalíři. Stali se z nich odborníci na politické podrazy, šklebili se na sebe přes zaplněné poradní sály a odírali se při hraní s kartami a kostkami.

Koncem osmnáctého století se obě strany považovaly za celkem civilizované. Častovali se jízlivostmi v opulentních tanečních sálech, vzájemně si kradli manželky a milenky a tu a tam se setkali v nějakém utajeném duelu.

Mužští příslušníci Montgomeryů studovali na Oxfordu. Daviesovi muži absolvovali studia v Cambridgi. A přestože obě rodiny posílaly své syny do boje s Napoleonem, Montgomeryové si zvolili kavalerii, kdežto Daviesové rukovali k pěchotě a námořnictvu.

A ustanovení pro den jarní rovnodennosti stále platilo…

Kapitola 1

Jarní rovnodennost 21. března 1818

„Nikdo nepřijíždí."

Madeline Montgomeryová pozorovala s přimhouřenýma očima prázdnou cestu a v hrudi jí začala klíčit naděje – poslední dobou tak vzácný pocit. Znovu se podívala na stříbrné kapesní hodinky. Ne, nespletla si den. Je jarní rovnodennost, za šest minut bude poledne a po silnici se nikdo neblíží. Nikde v dohledu se nevyskytoval ani jediný ďábelsky podlý Davies.

„Galahade!" zašeptala nevěřícně. *„Nikdo nikde!"*

Její starý šedák zastříhal ušima, naprosto lhostejný vůči historickému významu té chvíle. Maddie si sedla na nízký kamenný parapet mostu. Tolik optimismu už nepocítila celé měsíce od chvíle, kdy jí otec sdělil šokující zprávu o jejich „politováníhodné finanční situaci".

„To je zázrak!"

Galahad začal spásat pampelišky u svých nohou. Maddie nastavila tvář slunci a nadzvedla krempu kloboučku. Naskočí jí pár další pih, ale co má být? Ze zkušenosti věděla, jak křehký může být život: jednou ji z docela modrého nebe zasáhl blesk. Byla to podivná nehoda, doktoři říkali, že šance je asi tak jedna k milionu. Ale teď se stane něco ještě *méně* pravděpodobného. Pět set let dějin bude odsunuto stranou. Pyšné a zářné jméno Montgomeryů – a tím pádem i Maddiino – bude zachráněno!

Tím, že se někdo nedostaví na schůzku.

Hruď měla sevřenou vzrušením. Sir Owain Davies, někdejší hrabě z Powysu, by jejímu otci *nikdy* nedopřál satisfakci tím, že se vzdá půdy. Provokovat jeden druhého bylo pro ty dva hlavním zdrojem zábavy víc než padesát let.

Sir Owain ale vloni v létě umřel a nový hrabě, nejstarší syn a dědic Gryffud, do své domoviny po předcích nevkročil od té doby, co se před půlrokem vrátil z bojů s Napoleonem. Zdržoval se v Londýně a měl – podle rubrik pro skandály – spoustu práce. Je tolik žen, jejichž srdce chtěl dobýt, a taky si užíval všech radovánek, které mu skýtá metropole.

Ne že by se Maddie zajímala o to, kde teď zrovna je, pochopitelně. Gryff Llewellyn Davies byl její úhlavní nepřítel už od časů jejich dětství.

Do paměti se jí vkradla ozvěna jeho zlomyslného smíchu a chvíli se ovívala rukou, pak si rozvázala šňůrky klobouku a sundala ho spolu s rukavicemi. Vlasy, příliš těžké, aby je udržely sponky, podlehly gravitaci a rozprostřely se jí v neučesaném obláčku po ramenou.

Pokud ty nenápadné zmínky v novinách o Gryffových počinech způsobily nějaký otravný a palčivý pocit v její hrudi, rozhodně *nešlo* o touhu, žárlivost nebo cokoli, co by s tím hrozným člověkem mělo třeba i vzdáleně něco společného. Na tom, co provádí, jí ani trochu nezáleželo. Opravdu. Je to nezodpovědný zhýralec, který příliš dlouho zanedbává svoje povinnosti a nestará se o svůj majetek. Jeho prostopášnost jí ovšem bude ku prospěchu. Zatímco se *on* baví všelijakými pochybnými způsoby, ona je tady a ctnostně zachraňuje svou rodinu před úpadkem.

Po rtech jí přeběhl lehký úsměv plný očekávání. Určitě si *nevzpomene*, že by sem měl dorazit včas, aby jí potřásl rukou. Copak *Gazette* před pouhým týdnem neinformovaly o jeho účasti v nezákonném duelu? Nejspíš ho zastřelil nějaký rozhněvaný manžel, jemuž nasadil parohy.

Maddie nasupeně vydechla. Ba ne, kdyby ten darebák umřel, dozvěděla by se o tom. Spíš oslavuje nezasloužené vítězství se sklenkou brandy a nějakou veskrze nevhodnou společností.

Znovu se podívala na hodinky. „Zbývají tři minuty."

Galahad si jí nevšímal a dál se pilně pásl na pampeliškách. Maddie znovu pohlédla na opuštěnou cestu. Tajila dech, sotva se odvažovala doufat.

Ze tří ostatních sourozenců Daviesových určitě nedorazí nikdo. Rhys a Carys jsou s Gryffem v Londýně a nejmladší bratr Morgan je někde na moři.

Modré ocelové ručičky kapesních hodinek se pomalu sunuly ke dvanáctce a Maddie se zmocňovala radostná euforie. Rozhlédla se v poklidně zeleném údolí a měla co dělat, aby nezačala hopsat a točit se dokolečka jako šílená. Tento pás půdy nikdy nepatřil výhradně Daviesům ani Montgomeryům, takže všechna přírodní bohatství tu po celá staletí zůstávala netknutá.

„Tam dole je uhlí, Galahade. Možná dokonce zlato! Když je vytěžíme, získáme peníze a na příšerného sira Mostyna se už nebudu muset ani podívat – natož si toho starého chlípníka *vzít*."

Kůň nakrčil fousatý čenich a Maddie se nevěřícně rozesmála.

„A víš, co je ještě úžasnější? *Konečně* budu mít nad tím nesnesitelným Gryffudem Daviesem převahu!"

Galahad sklopil uši a vycenil zuby jako vždycky, když uslyšel jméno jejího protivníka. Maddie souhlasně přikývla.

„Myslíš, že mi otec dovolí sdělit mu dopisem, že na tuhle půdu pozbyl právo? Jen si *představ*, jak se bude Gryffud tvářit!" Vzdychla v očekávání nesmírné radosti.

Neuniklo jí, jaká je v tom symbolika, že se setkání na mostě konají v den jarní rovnodennosti. Rovnodennost nastává pouze dvakrát v roce, kdy se zemská osa ani nepřiklání ke Slunci, ani se od něj neodklání. Je to symbol rovnosti. Den a noc jsou stejně dlouhé, dvanáct hodin. Připomínka, že Daviesové a Montgomeryové vlastní tento pruh půdy společně, stejnou měrou. Srdce jí poskočilo radostí. *Po dnešku už ne!* Dnešek je začátkem nádherné nové…

Poryv větru smetl její klobouček z nízké zídky na mostě. Maddie po něm hrábla, ale nezachytila ho a klobouk se ve větru snášel dolů do řeky.

„Hrome!"

Galahad zvedl hlavu a zařehtal. A pak se jeho uši natočily ke zvlněné cestě a Maddie se tam podívala, aby zjistila, co upoutalo jeho pozornost. Poslouchala a modlila se, ať o nic nejde,

ale pak to taky uslyšela: vzdálené hřmění, nepochybně dunění blížících se kopyt.

„Ne!“ zasténala.

Na vrcholu kopce se objevil osamělý jezdec, za nímž se táhlo mračno prachu. Maddie přimhouřila oči a zastínila si je dlaní. Třeba je to nějaký mládenec z nedaleké vesnice…

Ale *samozřejmě* to nikdo cizí nebyl. V té siluetě se širokými rameny se nemohla splést. Znala ji až moc dobře.

„U všech ďasů!“

Galahadovo řehtání znělo úplně jako smích. Ten neloajální tvor.

Maddie viděla Gryffuda Daviese naposledy skoro před čtyřmi lety, ale nikdo jiný v širokém okolí nevypadal na koni tak dobře, jako by se v sedle *narodil*. A je snad někdo jiný, z koho vyzařuje tak arogantní, nenucený šarm?

Maddie se při vyhlídce na setkání rozbušilo srdce. Možná bude mít aspoň to štěstí, že už Gryff ztratil ten svůj pekelný půvab se škádlivým jiskřením v očích, z něhož vyčetla, že je pro něj terč nějakého soukromého žertíku. Gryff Davies se obvykle tvářil, jako by se nemohl rozhodnout, jestli ji uškrtí nebo zneuctí. Neuměla si vybrat, co z toho by bylo horší.

Celá rozčilená a se žaludkem sevřeným strachem si zpocenými dlaněmi uhladila zmačkanou sukni a nasadila do obličeje výraz zdvořilé netečnosti.

Zatímco se jezdec blížil, prohlížela si, co se na něm za ty roky změnilo. Bylo to ještě horší, než se obávala: vypadal jako vždycky až hříšně dobře. Vlnité tmavé vlasy, rovný nos, rty, které jako by se každou chvíli měly stočit do úsměvu, ale obvykle na nich zůstal jen samolibý úsměšek, kdykoli se na ni díval.

A ty uličnické, rozesmáté zelené oči, z nichž se jí pokaždé podlamovala kolena a mozek měkl na kaši. Pořád ještě se v nich zračila osudová směs blahosklonného pobavení a žhnoucí náruživosti.

Maddie zaťala pěsti do sukní a zvedla hlavu v povýšené póze, rozhodnutá nevšímat si toho, že má bezpochyby vlasy

rozcuchané větrem a její klobouček odplouvá po řece. Bylo jí jedno, co si o ní Gryffud Davies myslí. Nejspíš ji ani nepozná. Už se moc nepodobala té hubené pihovaté osmnáctileté dívce, jakou byla, když odjížděl do války. Třeba ji bude omylem považovat za nějaké děvče ze vsi.

Prosím, bože.

Před mostem zvolnil tempo a důkladně si ji prohlížel, až se její naděje, že zůstane nepoznána, rozplynuly. Narovnala záda a hněvivě na něj pohlédla.

Na rtech se mu objevil vyloženě ďábelský úsměv. „No vida, Maddie Montgomeryová. Stýskalo se ti po mně, *cariad*?“

Kapitola 2

Gryff se díval na nádhernou rozzlobenou ženu na mostě a cítil se čím dál povzneseněji. Madeline Montgomeryová, ta nesnesitelně otravná hubatá holka, na něj hleděla očima, z nichž čišely vražedné choutky. Byl to úžasný pohled.

Svraštila jemné obočí, aby dala najevo nelibost. „Takhle mi neříkej.“

„Jak? *Cariad*?“

„Ne, *Maddie,*“ odpověděla škrobeně. „Jmenuju se Madeline. Nebo radši slečna Montgomeryová.“

„Takže *cariad*.“

Ve tváři jí zacukal sval, z čehož poznal, že zaskřípala zuby.

„Taky ne. Nejsem tvoje milá.“

„Přiznej to. Chyběl jsem ti,“ dobíral si ji. „Od té doby, co jsem odjel, toužíš po pořádné hádce. Žádný z místních chasníků ti nevyšel vstříc?“

Ňadra se jí dmula v tichém pobouření a Gryff potlačil spokojený smích. Svět, kvůli válečnému šílenství tak dlouho vychýlený z rovnováhy, se vracel na své místo, jako když vykloubené rameno znovu zapadne do důlku.

„Ovšemže jsi mi nechyběl.“

Tiše si pro sebe cosi bručela, každopádně zaslechl slova „nesnesitelný osel“ a „hlupák“. Kousl se do rtu a snažil se nesmát, zatímco se mu v hrudi rozlévala osvěžující radost. Vinou Bonapartovy bezmezné ctižádosti byl svět za těmito údolími možná k nepoznání, ale některé věci zůstaly nezměněné. Antipatie slečny Montgomeryové vůči jeho osobě naštěstí neochladly.

Něco se však změnilo, nanejvýš rozkošným způsobem: její vzhled. Po letech hraní karet uměl Gryff výborně maskovat své pocity, ale i tak měl co dělat, aby skryl úžas nad proměnou, která se v jeho nepřítomnosti odehrála.

Před třemi lety byl arogantní třiadvacetiletý mladík prahnoucí po slávě a dobrodružství. Ona byla hubená divoška prakticky bez ženských křivek. Samozřejmě se mu i tak líbila. S tou bystrou hlavou a neženskou vznětlivostí připadala jeho mladšímu já naprosto neodolatelná.

Skutečnost, že jsou úhlavní nepřátelé, tomu dodávala ještě víc půvabu. Bylo jen přirozené, že o těch planoucích očích a svůdných rtech snil za dlouhých deštivých nocí při svitu měsíce.

Navzdory tomu, co se o něm psalo v bulvárních plátcích, nebyl prostopášník, měl však se ženami bohaté zkušenosti. A po bezpočtu hodin kdy přemítal, jak asi Maddie v jeho nepřítomnosti rozkvetla, realita hodně předčila jeho horečnaté představy. Maddie Montgomeryová byla nádherná.

Zatímco si ji prohlížel, po tvářích se jí rozléval ruměnec a musel se znovu nutit, aby se nesmál.

V obličeji se moc nezměnila. Pihy, jimiž měla poseté tváře a nos, vybledly, ale pořád ještě viděl pár těch, co se zarputile držely. Žádný div, když podle všeho dosud nemá ve zvyku nosit klobouk. V osmnácti jimi taky pohrdala.

I vlasy vypadaly stejně: nezkrotná kštice vlnitých kadeří v barvě čerstvě vyloupnutých kaštanů, tu a tam se zlatavě červeným nádechem. Lahodně růžové rty připomínaly vnitřky

lastur a oči v neobyčejném odstínu, ne úplně modré a ne zcela šedé, mu probodávaly duši.

Ale to tělo – bůh mu pomáhej… Předtím to byla útočná žába, samá ruka samá noha. Teď se z ní stala *bohyně* – i když hněvivá. Svědily ho prsty, jak by si přál přejet jí po křivce pasu a dokonalé oblině boků. Musel se vší silou držet, aby nesesko-čil ze sedla a nesáhl jí na tvář, aby se ujistil, že je skutečná. Chtěl ji popadnout do náruče a líbat, až budou oba bez dechu a rádi, že jsou naživu.

Samozřejmě by ji neměl provokovat, to by vedlo jenom k potížím. Ale dobírat si ji byla radost, po níž se mu v těch třech dlouhých mizerných letech stýskalo. Vzpomínka na její obličej byla tím, k čemu se uchyloval v mimořádně těžkých chvílích. Po bitvě, raněný a vyčerpaný, si často připomínal, že musí dál žít, už jen aby ji nazlobil, aby ji jen ještě jednou poškádlil.

Nebo víc než poškádlil. Ochutnal.

Ne. Špatný nápad. Nejhorší.

Uklidnil se nádechem a zvedl obočí způsobem, o němž věděl, že ji přivádí k nepříčetnosti.

„Propána. Copak se stalo s tou umouněnou uličnicí, kterou jsem znával? Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi od hlavy až po paty umazaná od bláta."

„Protože jsi mě se svým příšerným bratrem strčil do potoka a…"

S viditelným úsilím se kousla do rtu a potlačila hněv. Nadechla se, až se jí vzedmula hruď a ňadra se v přilé-havém jezdeckém úboru vyboulila způsobem, který se Gryffovi nesmírně líbil.

„Ne," řekla a pomalu vydechla. „Teď jsme oba dospělí. Můžeme se chovat slušně. Nedovolím ti, abys mě dráždil."

„Vždycky to byla taková legrace."

Zadívala se mu pobouřeně do očí. „Chceš opravdu vědět, co se mi stalo?"

Přikývl.

Překřížila paže přes tu rozkošnou hruď. „Tak jo. Udeřil do mě blesk."

Samozřejmě doufala, že jej ohromí, ale hned po návratu do Londýna se o té nehodě dozvěděl. Všichni věděli, že bude Daviese zajímat zpráva o neštěstí někoho z Montgomeryů, a kdekdo mu škodolibě sděloval podrobnosti.

V jednu strašnou chvíli se domníval, že Maddie zahynula, a v hrudi se mu bolestně sevřelo srdce. Svět bez ní, bez odporu, který mu kladla, byl nemyslitelný. Jeho pulz obnovil svůj přirozený rytmus až poté, co si uvědomil, že tu podivnou nehodu přežila.

Říkalo se, že na těle utrpěla popáleniny, ale nedalo se to ověřit. Nikdo je neviděl, všechny jizvy skrývaly šaty. Měla tehdy jako debutantka vstoupit v Londýně do společnosti, ale první sezonu kvůli zotavování zmeškala. O další nepřišla a podle všeho se za jeho nepřítomnosti v hlavním městě stala oblíbenou účastnicí mnoha plesů a různých kratochvílí.

Skutečnost, že se zcela uzdravila, ho naplňovala nevysvětlitelnou úlevou. Stejně jako zpráva, že ještě není vdaná. Gryff se jí nenápadně podíval na levou ruku pro případ, že by ho mylně informovali, ale žádný snubní prstýnek neviděl, jen holé prsty.

Samozřejmě nešlo o to, že by si ji chtěl vzít on *sám*. Nebyl ani zdaleka připravený udělat tak závažný krok, jakým je vstup do manželství, ačkoli se to od něj teď, když získal titul, očekávalo. Poté, co v armádě riskoval život a zdraví, si chtěl dopřát rok zábavy, než se ujme hraběcích povinností.

Ale představa, že by se Maddie Montgomeryová provdala za někoho jiného – a pak už by nemohla pokračovat ve vzájemně uspokojivé tradici popudlivého hašteření – se mu zkrátka nezamlouvala.

„Blesk, hm?" opáčil zvesela. „To jsi celá ty."

„Málem jsem umřela!"

„Evidentně ne, jinak bys tu teď nebyla a nečekala se zatajeným dechem na můj příjezd." Vytáhl tázavě obočí a posměšně dodal: „Nebo ses ztratila?" Ukázal za sebe na cestu, po níž

právě přijel. „Pozemky Montgomeryů jsou o deset kilometrů dál."

Namířila prst opačným směrem. „A vaše hranice je tamhle. Oba přesně víme, kde začíná naše území, Daviesi."

„Takže tady *jsi* kvůli mně. Jak milé."

Maddie popuzeně rozhodila ruce. „Ovšemže tu čekám na tebe, ty troubo. Je jarní rovnodennost. Snad sis nemyslel, že by nějaký Montgomery zapomněl na tak důležitý den?"

Měla ve tváři tak rozladěný a naštvaný výraz, že se potěšeně zasmál. „Myslelas, že nepřijedu!"

„Spíš *doufala*," zabručela mrzutě.

„Myslela sis, že se vzdám téhle půdy!" Gryff potřásl hlavou a vyslal k ní soucitný pohled. „Ach, *cariad*, příčí se mi, že tě zklamu" – jeho rozesmátý tón jí sděloval pravý opak –, „ale nikdy bych se nevzdal čehokoli, co nám oběma přináší takovou spokojenost." Její hněvivý pohled mu rozehříval krev skoro stejně jako pomyšlení na všechny jiné aktivity, s nimiž by ji mohl obeznámit a které souvisí se „vzájemným uspokojením". V duchu si dal lepanec za ucho.

Přestaň.

„Schválně jsi nás do poslední chvíle napínal, abychom tím víc doufali," soptila.

Nenamáhal se to popřít. *„Vy?"* Rozhlédl se po opuštěném údolí. „Připadá mi, že jsi tady sama, zlatíčko. A vůbec, proč letos váš klan zastupuješ *ty*? Kde je tvůj otec?"

Stočila pohled jinam. „Není mu dobře. Nabídla jsem se, že místo něj sem zajedu já potřást ti rukou."

„Protože sis myslela, že nikdo nepřijede."

Její provinilý ruměnec svědčil o tom, že uhodl. Zasmál se a sesedl z koně.

„Musím říct, že je na tebe setsakra hezčí pohled než na tvého tatíka."

Pustil otěže s jistotou, že se Paladin nikam nezatoulá. Vykročil k ní, ale vtom si koutkem oka všiml něčeho nápadně barevného a nakoukl přes zídku na mostě. V rákosí uvízl zmuchlaný slaměný klobouček.

Znovu se otočil a podíval se na její bujné kadeře. „Tvůj?“

Odevzdaně si povzdechla. „Ano. Už nemá smysl snažit se ho vylovit.“

Vzedmutí vody přímo před jejich očima klobouk vysvobodilo z dočasného vězení. Odplouval po řece se stužkami vesele se točícími v proudu a zmizel z dohledu.

Rozmrzele zabručela, otočila se ke Gryffovi, naklonila hlavu a vztekle se mu zadívala do obličeje. Od té doby, co ji viděl naposledy, moc nevyrostla, pořád mu ještě bradou sahala jen po ramena.

Napřáhla k němu ruku bez rukavice. „Tak jo, Daviesi. Pojďme to vyřídit.“

Gryff sjel pohledem dolů. Měla tak malou ručku – něžnou a bledou s úhlednými ovály nehtů. Jeho ruce byly veliké a opálené. Ruce vojáka: mozoly od nošení pušky a zásob přes půlku Evropy ještě nezmizely.

Viděla, že váhá, a přísně ho pobídla: „No tak. Znáš podmínky toho nařízení. Musíme potřesením rukou zajistit další rok míru.“

„No dobrá.“

Gryff si pomocí zubů stáhl nejdřív jednu jezdeckou rukavici a po ní druhou. Maddie se mu chvíli dívala na rty a potom se mu zahleděla do očí. Cítil, že v něm začíná vřít krev.

Vzal její ručku do svých dlaní.

Při prvním doteku kůže jím projel záchvěv energie, jako by v ní ještě zůstal náboj toho blesku, co do ní udeřil. Zadržela dech a snažila se couvnout, ale už bylo pozdě, v tu chvíli se ho zmocnil hanebný nápad a nemínil se nechat odbýt.

Zatímco se snažila vyprostit prsty, zesílil stisk a přitáhl ji k sobě tak prudce, že klopýtla a dopadla mu na hruď.

„Potřásání rukou je hrozně *formální*,“ zamumlal. „Myslím, že je na čase zavést novou tradici.“

Než stihla cokoli namítnout, přitiskl jí rty na ústa.

Kapitola 3

Maddie v jednom krátkém okamžiku s úlekem zaznamenala, že se jejich ústa setkala. V tu chvíli ji zaplavil žár. A pak, stejně rychle jak to začalo, bylo po všem.

Ustoupil a pustil její ruku. Zamrkala, ohromená a pobavená.

Gryff Davies ji právě políbil.

Políbil ji!

Maddie se zamračila. Vzhledem k tomu, že si tuhle chvíli představovala už skoro desítku let, cítila určité rozčarování. Snila o něčem delším. O něčem trochu – troufne si to říct? – *důkladnějším*.

Ale i když to trvalo jen chvilku, nedalo se popřít, že se jí po omamném doteku jeho kůže chvěly rty a tváře měla úplně rozpálené.

Věděla celkem jistě, že by mu měla dát facku. Ne kvůli tomu, že urazil její panenský útlocit, ale protože to neudělal pořádně. Má to být zhýralec. Pokud ji chtěl zneuctít, mohl to aspoň udělat *jaksepatří*.

Jako kdyby vycítil její bouřlivé myšlenky, ustoupil o krok dozadu a zazubil se.

„Ušetři si námahu, *cariad*. Jako by se stalo. Beru to tak, žes mi jednu vlepila."

Než se Maddie zmohla na odpověď, odkráčel ke svému koni – krásnému mohutnému hnědákovi, oproti němuž ubohý Galahad připomínal křivonohého oslíka – a jedním plynulým pohybem se vyhoupl do sedla.

Maddie si uvědomila, že má doširoka otevřenou pusu. Rychle ji zavřela a snažila se vymyslet jadrnou odpověď. Bohužel ze sebe vysoukala jen: „Ó. Ty…"

Zvedl ruku. „Já vím, já vím. Hulváte. Ničemo. Zhýralče." Jeho drzý úsměv prováděl cosi divného s jejími útrobami.

Bezděky se jí stahoval žaludek z toho, jak jí pořád hleděl na rty. „A pro úplnost přidejme flamendra a zvrhlíka."

S navyklou zručností si natáhl rukavice, mohutného hřebce ovládal jen silou stehen. Maddie se ze všech sil snažila neokukovat štíhlé svaly, vlnící se pod světle hnědými rajtkami.

„Takže je dohoda na další rok zpečetěna." Rty mu zacukaly pobavením. „A teď mě prosím omluvte, slečno Montgomeryová. Přeju pěkný den."

Přiložil prsty k obočí, zvesela zasalutoval a pobídl koně, ať se rozjede. Maddie se na mostě musela přitisknout zády k nízké zídce, aby ji nepošlapal.

Konečně se vzchopila a našla hlas. „Zůstaneš už v Trellech Courtu?"

Gryffova široká ramena se pod tmavým sakem nadzvedla. „Krátce. Je spousta záležitostí ohledně majetku, které se dožadují mé pozornosti."

Náhle jí projel soucit. „Toho s tvým otcem je mi líto."

Znovu pokrčil rameny, ale jeho úsměv pohasl. „Vídali jsme se zřídkakdy, ale děkuju. Na pohřbu jsem nebyl. Trvalo tři týdny, než ke mně ta zpráva dorazila do Portugalska."

Maddie přikývla. „Můj otec se ho zúčastnil."

„Nepochybně se škodolibou radostí." Po rtech mu přeběhlo cynické pobavení.

„Vůbec ne. Chtěl prokázat úctu důstojnému soupeři. Víš, jak moc je těšilo popichovat se. V posledních měsících jako by to ani nebyl on."

„Nedivím se. Ti dva povýšili vzájemné nepřátelství na formu umění."

Měl pravdu. Oba muži slavili, když ten druhý prohrál, ať už šlo o peníze, ženy nebo karty, a takhle to šlo přinejmenším padesát let. V nedávných časech se zaměřili na přeplácení při dražbách všeho možného od plnokrevníků v Tattersalls až po vzácné knihy z aukční síně Christie's, které oba sbírali. Ale smrtí starého hrabě tohle škodolibé předhánění skončilo.

Maddie se zamračila. Původně se domnívala, že za otcovu špatnou náladu může skon dlouholetého soupeře. Znamenalo

to konec vzrušující nutnosti přechytračit protivníka. Bez někoho stejně lstivého, proti komu mohl intrikovat a spřádat plány, byl otec nešťastný.

A samozřejmě mu chyběl Tristan. Jakmile Napoleona vykázali do exilu na ostrov Elba, Maddiin starší bratr se vydal na cestu po Evropě, aby mohl studovat umění a tolik obdivovanou architekturu. Byl pryč už několik měsíců.

To však nebyly jediné důvody otcovy netypické sklíčenosti. Před šesti týdny konečně přiznal pravdu: rodině hrozí bankrot. Vloni totiž investoval – a bohužel přišel o obrovskou částku při velkém skandálu na burze. Ztratil celé jmění.

Hrozně se zadlužil. Ztrátu by nevyrovnal ani prodej Newstead Parku, sídla klanu Montgomeryů po bezpočet generací. Ale nehorázný návrh, aby je Maddie všechny zachránila sňatkem se starým, ovšem bohatým sousedem sirem Mostynem Drakem, jí připravil ošklivý šok.

Maddie se vždycky považovala za svědomitou dceru, stoicky připravená přinést jakoukoli oběť pro dobro rodiny. Jenže tohle bylo příliš. Představa, že by si měla vzít chlípného, dvakrát ovdovělého sira Mostyna, se jí příčila.

V týdnech po otcově prohlášení ale nepřišla na žádné lepší řešení.

Znovu na ni dolehla chmurná realita její situace a zapudila všechen zbývající jas, který v ní uvízl po Gryffově nehorázném polibku. V těch krátkých minutách, než přijel, zadoufala, že její potíže skončí. Teď zase bylo všechno stejně beznadějné jako předtím.

Trápení se jí nejspíš zračilo i ve tváři, protože Gryff svraštil obočí a nasadil výraz, který by u kohokoli jiného naznačoval starostlivost.

Maddie potlačila trpký smích. Gryff je přece Davies, na jejím štěstí mu nesejde. Kdyby věděl, do jakých hlubin se nepřátelé propadli, smál by se, až by se za břicho popadal. Kochal by se pomyšlením, že jsou na dně, bez peněz a v nouzi.

Stud a bezmoc ji donutily zatnout zuby, i když se jí do očí draly slzy. Ztěžka polkla.